

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 6 octombrie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Korkein oikeus – Finlanda) – Procedură penală împotriva lui A

(Cauza C-35/20) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Cetățenia Uniunii – Dreptul cetățenilor Uniunii la liberă circulație pe teritoriul statelor membre – Articolul 21 TFUE – Directiva 2004/38/CE – Articolele 4 și 5 – Obligația de a deține o carte de identitate sau un pașaport – Regulamentul (CE) nr. 562/2006 (Codul frontierelor Schengen) – Anexa VI – Trecerea frontierei maritime a unui stat membru la bordul unei nave de agrement – Dispoziții privind sancțiunile aplicabile în cazul circulației între statele membre fără carte de identitate sau pașaport – Regim penal de zile-amendă – Calculul amenzii în funcție de venitul mediu lunar al făptuitorului – Proporzionalitate – Gravitatea pedepsei în raport cu infracțiunea)

(2021/C 490/06)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Korkein oikeus

Partea (părțile) din procedura penală principală

A

cu participarea: *Syyttäjä*

Dispozitivul

- 1) Dreptul cetățenilor Uniunii la liberă circulație prevăzut la articolul 21 alineatul (1) TFUE și detaliat de Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie să fie interpretat, având în vedere dispozițiile referitoare la trecerea frontierelor prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013, în sensul că nu se opune unei reglementări naționale prin care un stat membru își obligă resortisanții, sub sancțiuni penale, să dețină o carte de identitate valabilă sau un pașaport valabil atunci când efectuează, cu orice mijloace de transport și pe orice itinerar, o călătorie în alt stat membru, cu condiția ca modalitățile acestor sancțiuni să fie conforme principiilor generale ale dreptului Uniunii, printre care cele ale proporționalității și nediscriminării.
- 2) Dreptul cetățenilor Uniunii la liberă circulație prevăzut la articolul 21 alineatul (1) TFUE trebuie să fie interpretat, având în vedere dispozițiile referitoare la trecerea frontierelor prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 562/2006, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 610/2013, în sensul că nu se opune unei reglementări naționale prin care un stat membru își obligă resortisanții, sub sancțiuni penale, să dețină o carte de identitate valabilă sau un pașaport valabil atunci când intră pe teritoriul său la sosirea din alt stat membru, numai în cazul în care această obligație nu condiționează dreptul de intrare, iar modalitățile sancțiunilor prevăzute în cazul nerespectării obligației menționate sunt conforme principiilor generale ale dreptului Uniunii, printre care cele ale proporționalității și nediscriminării. O călătorie către statul membru în cauză dintr-un alt stat membru, efectuată la bordul unei nave de agrement și cu traversarea apelor internaționale, figurează, în condițiile prevăzute la punctul 3.2.5 al doilea paragraf din anexa VI la acest regulament, printre cazurile în care se poate solicita prezentarea unui asemenea document.
- 3) Articolul 21 alineatul (1) TFUE și articolele 4 și 36 din Directiva 2004/38, citite în lumina articolului 49 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie să fie interpretate în sensul că se opun unui regim de sancțiuni penale prin care un stat membru stabilește ca trecerea frontierei sale naționale fără o carte de identitate valabilă sau un pașaport valabil să poată fi sancționată cu amendă care se poate ridica, cu titlu indicativ, la 20 % din venitul lunar net al făptuitorului, din moment ce o asemenea amendă nu este proporțională cu gravitatea infracțiunii respective, aceasta având un caracter minor.

⁽¹⁾ JO C 103, 30.3.2020.